

Søndag den 9. juni 2024. Genåbning af Langesø Skovkapel.

Præludium.

Indgangsbøn.

Det dufter lysegrønt af græs, i groft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næse, og reder urtesenge.
Guds sol går ind, i krop og sind,
Forkynder, at nu kommer, en varm og lys skærsommer.

Hør fugletungers tusindfryd, fra morgen og til aften.
De kappes om at give lyd, der priser skaberkraften.
Hvert kim og kry, i jordens dyb,
En livsfryd i sig mærker, så høj som himlens lærker.

Se, blomsterflorets farvepragt, gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt, misundeligt må blegne.
Alt smukt, vi ved, al kærlighed,
Den mindste fugl og lilje er, Gud, din skabervilje.

Ja, du gør alting nyt på jord, en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit ord, af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø, hver blomst bliver hø.
Når vissentørt står floret, da blomstrer evigt ordet.

Ja, Jesus Kristus er det ord, der skaber liv af døde.
Så ny bliver himmel, ny bliver jord, en verden grøn af grode.
Kom, Jesus, snart, og gør det klart,
Den morgenstund, du kommer, da gryr en evig sommer.
Johannes Johansen 1985.

Læsning. Jeremias 15.

Nu bede vi den Helligånd
at sammenknytte os ved troens bånd
og til verdens ende
kirken at bevare,
nådig at afvende
al dens nød og fare.
Herre, hør vor bøn!

Du lysets Ånd! opklar os så,
at i sin herlighed kan for os stå
Herren, vi tilbede,
Guds den elskelige,
som os vil indlede
i sin Faders rige!
Herre, hør vor bøn!

Du kærlighedens Ånd! indgyd
i Herrens samfund kærlighedens fryd,
så vi glade vandre,
Jesus, mellem dine,
elskende hverandre,
som Gud elsker sine!
Herre, hør vor bøn!

O Talsmand! lad os finde trøst,
som barnet finder den ved moders bryst,
i din søde stemme,
så al vor elende
smilende vi glemme
over salig ende!
Herre, hør vor bøn!

Ja, sandheds Ånd! forvis os på,
at også vi er af Gud Faders små!
Da er sorgen slukket,
da er perlen fundet,
Paradis oplukket,
døden overvundet.
Herre, hør vor bøn!
*Martin Luther 1524. (Dansk 1529).
Ove Malling 1798. N.F.S. Grundtvig 1836.*

Læsning. Johannes åbenbaring 3.

Tak og ære være Gud,
som har ført sit løfte ud
og til syndres salighed
sendt sin kære Søn herved.

Hvad de gamle fædre sig
ønskede så hjertelig,
og hvad fordum lovet var,
Herren herligt opfyldt har.
Vær velkommen, du min fred,
dig ske tak i evighed!
Drag, o Jesus, ind til mig,
vejen selv du bane dig!

Kom, du ærens konge, kom!
Hjertet er din ejendom;
rens det, dan det, som du vil,
jeg kun dig vil høre til.

Med din trøst min sjæl opfyld
for min frygts og armøds skyld,
at i troen idelig
jeg må hænge fast ved dig,

at når du i herlighed
kommer anden gang herved,
jeg kan dig i møde gå
og retfærdig for dig stå.
*Heinrich Held 1658.
N.J. Holm 1829.*

Prædiken ved
biskop Mads Davidsen.

Tågen letter. C. Nielsen.
Organist
Line Højlund og
Fløjtenist
Leyla-Peker Nielsen.

Du, som gir os liv og gør os glade,
du, som holder af os, som vi er,
du, som åbner bøgehækkens blade,
du, som skaber blomst og bi og bær,
uden dig var alle marker golde,
uden dig var alle hjerter kolde.

Uden dig har kolde spekulanter
skabt en hverdag uden lys og luft,
uden tid til børn og gamle tanter,
uden fuglesang og blomsterduft.
Uden dig må glæden gå på krykker,
uden dig må livet gå i stykker.

Uden dig forråder vi hinanden,
uden dig går vores sind i chok.
Uden dig går folket fra forstanden,
hele verden går mod ragnarok.
Derfor råber vi i angst og smerte:
Lær os én gang til, hvad Jesus lærte:

»I kan ikke tjene Gud og Fanden,
I må vælge mellem liv og død.
I skal ikke tjene på hinanden,
I skal dele glæde, sorg og brød.
Tjen hinanden, I er alle lige,
der er ingen rige i mit rige!

I skal se med kærlighedens øjne,
alt det skabte skal I passe på.
I skal ikke tro på gyldne løgne,
i mit rige er de store små.
I skal ikke frygte nogen fjende,
kærlighedens liv har ingen ende!«

Du, som åbner døren gennem døden,
når vi drikker af dit hjerteblod,
vis os midt i mørket morgenrøden,
giv os hvedekomets kraft og mod.
Du, som åbner bøgehækkens blade,
giv os liv og lys, og gør os glade!
Hans Anker Jørgensen 1982.

Kollekten om Ordet:

Velsignelsen.

Spænd over os dit himmelsejl.
Rør jorden med din finger.
Lad himmelbuen være spejl
for lyset, som du bringer.
Sæt fredens bue som et skjold
mod mørke, død og krigens vold -
du himmelbuens Herre.

Skænk os det klare kildevæld,
som skaber liv i strømmen.
Vi finder ikke kilden selv,
så hold os fast på drømmen:
At du er livets kilde, som
får blinde til at se sig om -
du underfulde Herre.

Vær sol på vores mælkevej,
og varm os i din sfære.
Lad Hellig-ilden brede sig,
så vi får mod at bære
vor klode som en blomstereng,
et liv i broget sammenhæng -
du fællesskabets Herre.
Leif Rasmussen 1988.

Udgangsbøn.

Postludium.